

stemmelserne i Loven af 14de December 1857 om Anlæg og Overtagelse af Gader og Veie i Kjøbenhavn kunde blive gjort gjældende for Kjøbstæderne, og der blev ligeledes for Frederiksværk, Silleborg, Vøgstør og Nørresundbyes Vedkommende givet Afdang til, at lignende Bestemmelser ogsaa kunde indføres der. Derimod omtaler Lov af 11te Februar 1863 ikke Frederiksberg. Trangen i Frederiksberg Commune til lignende Bestemmelser er nu vistnok større end i nogen af de andre Smaakjøbstæder eller Flækker, som jeg har nævnt, paa Grund af, at Bebyggelsen der skrider overordentlig hurtigt frem. Frederiksbergs Communalbestyrelse har levende følt Savnet af saadanne Bestemmelser og har andraget paa, at der maatte forelægges et særligt Lovforslag indeholdende meget detaillerede Bestemmelser om disse Forhold. Dertil har jeg dog ikke fundet, at der var tilstrækkelig Anledning, hvorimod det forekommer mig, at der er fuld Anledning til ved en Lovbestemmelse at give Frederiksberg den samme Afgang, som Kjøbstæder og andre Flækker have, til, at lignende Bestemmelser som de, der indeholdes i Lov af 14de December 1857, kunne gjøres gjældende der, idet jeg navnlig ogsaa finder, at de Bestemmelser, som gjælde for Kjøbenhavn og Forstæder med Hensyn til Vandløbnes Regulering, meget vel kunne overføres paa Frederiksberg, hvor Forholdene, navnlig Hygningsforholdene, vistnok ere saa overensstemmende med Hygningsforholdene i Kjøbenhavns Forstæder som tænkeligt. Det er dette Lovudkast, som jeg herved har den Ære at forelægge det høie Thing.

Formanden: Exemplarer af Lovudkastet skulle blive omdeelte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Den 2den Landsthingsmand for 1ste Kreds (Krieger) m. Fl. indbringer Forslag til Lov, indeholdende Tillæg til Lov om Eftertryk af 29de December 1857.

Krieger: Det Forslag, som nogle af Thingets Medlemmer ere blevne enige om at forelægge det høie Thing, gaaer ud paa —

for at jeg skal sige det med eet Ord — en Forlængelse til 50 Aar af den Frist af 30 Aar, i hvilken den nuværende Lovgivning hjemler Beskyttelse mod Eftertryk for en naavgiven Forfatters offentliggjorte Skrifter. Udcastets øvrige Bestemmelser ere ligefremme Conseqventer af denne ene Forandring. Ved denne Sags første Forelæggelse skal jeg efter sædvanlig Stil indstrænke mig til ganske kort at forklare Anledningen til, at dette Forslag nu fremkommer. De ærede Medlemmer, som erindre, at det kun er et Par Aar siden, at der blev vedtaget en Lov, som indeholdt Tillæg til Loven af 29de December 1857, nemlig Loven af 23de Februar 1866, ville vistnok paa Forhaand antage, at det er en særlig Anledning, som har gjort, at der igjen bliver Spørgsmaal om et Tillæg til denne Lov. 30 Aar ere vistnok en temmelig lang Tid, især naar man seer ud i Fremtiden, men det er ikke saa lang en Tid, naar man seer tilbage, og Erfaringen har i et enkelt Tilfælde praktisk vist, at den Beskyttelsesfrist, som Loven af 29de December 1857 hjemler, er for kort. Naar en Forfatter dør i sin Manddomsalder og efterlader sig en yngre Enke og maaskee ganske unge Børn, saa kan det meget let hændes, at Fristen udløber saaledes, at Enken og Børnene, naar ikke en Forandring indtræder gennem Lovgivningen, kunne blive udsatte for, at den i og for sig ringe men for dem ikke uvigtige Indtægt, som de vilde kunne have af den Afsedes Skrifter, gaaer bort fra dem og over i en aldeles fremmed Haand. Dette er Tilfældet netop med Hensyn til en Forfatter, en Digter, som for alle dem, der have Interesse for den danske Litteratur, er kjær og dyrebar. Det er dette enkelte Tilfælde, hvorpaa forskjellige Medlemmer, saavel i Folkethinget som i Landsthinget, ere blevne gjorte opmærksomme af den Mand, som i sin Tid tilligemed en Anden med saa stor Kjærlighed og Dygtighed har udgivet den Mandts Værker, jeg her tænker paa. Dette er Anledningen til, at Lovforslaget nu fremkommer. Thinget vil erkjende, at der her ikke kan være Spørgsmaal om at give en Lov for et særligt Tilfælde, men at der maa gives almindelige Regler, hvis man overhovedet vil røre ved Loven af 1857. Loven er altsaa forsaavidt en